

El punt dolç dels *podcasts*

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **XAVIER ROQUETA**

L'Ajuntament de Girona ha posat en marxa unes rutes literàries per la ciutat en les quals, amb el guiatge de l'escriptor Martí Gironell, se'ns convida a recuperar fragments de novel·les ambientades a Girona en els indrets concrets on estan localitzats. Deixant l'interès cultural al marge, d'aquesta proposta sorprèn que els organitzadors l'hagin presentat als mitjans com un *podcast*. O potser no és ben bé cap sorpresa. És la constatació que la paraula *podcast* ha fet, per dir-ho en termes alpinístics, el cim.

Podcast no és pas una paraula nova. Els *podcasts* (arxius d'àudio més o menys episòdics que es poden descarregar de la xarxa per escoltar-los a voluntat) existeixen de començament del segle XXI, però no han fet el camí rabent de tants fenòmens a Internet. Al revés, els *podcasts* s'han anat enfilant molt a poc a poc i sense fer gaire fressa, i a pesar que tenen una llarga tradició, ara mateix llueixen intacta la pàtina de novetat que agrada tant a tothom. Per això l'Ajuntament de Girona n'utilitza. Com també n'utilitza una tal entitat financera que ens convida a escoltar els seus *podcasts*, un eufemisme, en aquest cas, per no dir «anuncis». També les ràdios, que fa anys que ofereixen els seus continguts a la carta, s'han bolcat en la producció de *podcasts*, o sigui, el que simplement s'havien dit programes de ràdio, amb la particularitat que no estan encotillats en la graella.

Que comencem a veure com alguns festivals de música (el Primavera Sound) o algunes llibreries (l'Ona) es posen a finançar *podcasts* per reforçar la seva marca i que les institucions, les grans corporacions i els mitjans de comunicació tradicionals també s'hi apunten és senyal que el fenomen ha arribat al punt de maduració. I això passa no perquè tecnològicament siguin res de nou, sinó perquè els *podcasts* casen perfectament amb els usos i els hàbits de consum actuals: barregen informació i entreteniment, permeten la multitasca, són portables i ens permeten mantenir-nos encara més connectats. Si les sèries de televisió i els serveis

de vídeo sota demanda han canviat la manera com veiem la televisió, els *podcasts* canviaran la manera com escoltem la ràdio, amb l'afegit que per produir-ne un no cal gairebé res més que un ordinador personal. I com que tothom pot fer-ne, el fenomen també recorda l'eclosió dels blogs o la dels *youtubers* més tard. Tot fa pensar que el fenomen encara ha de créixer molt en els anys que venen, i que convertirà el món dels mitjans de comunicació en una selva encara més densa, però ja ho veurem.

Comptant que hi ha una certa coincidència a enyorar els primers anys dels blogs, del Youtube o del Twitter, de trobar a faltar aquell temps abans que esclatessin i tot anés pel pedregar i que els *podcasts* deuen estar ara en més o menys aquest punt dolç que enyorarem, aprofitem el moment i gaudim-ne ara!

